

Afdalen!

© Roland Kalkman

Zion trekt de deur van hun nieuwe huis dicht en loopt over de galerij naar de lift. Hij kan het niet laten om even opzij te kijken. Elf hoog, hij kijkt helemaal tot aan Rotterdam! Voordat hij het portiek inloopt, blijft hij nog even staan kijken naar de Euromast. Daar is hij afgelopen zomer met zijn oom naar toe geweest! Van bovenaf keek je zo oneindig diep naar beneden. Kick! Wat zou het gaaf zijn om daar vanaf een keer te abseilen. Balen dat je daar achttien voor moet zijn... Moet-ie nog vijf jaar wachten...

Hij kijkt de diepte in. Elf hoog... elf keer tweeënhalve meter. Hij zit hier op zo'n dertig meter hoog. Hij ademt diep in en buigt zich wat voorover. Wat een gaaf gevoel, die koude wind in zijn gezicht! Hij buigt wat verder. Daar staat het groepje van gisteren weer. Ze staan half onder het afdak van het portiek. Ze zien er wel cool uit, daar moet hij maar eens heen lopen.

Als hij uit de lift stapt, ziet hij de groep buiten al staan. Ze zijn met z'n vijven. Daar kan vast wel een zesde bij! Hij loopt door de hal en trekt de voordeur open. Er komt net een jongen aanlopen, een paar jaar jonger dan hij. De jongen kijkt schichtig om zich heen. Hij wil blijkbaar naar binnen en stapt op de groep af.

'Mag ik er even langs?' vraagt de jongen. De langste gast van het groepje kijkt hem minachtend aan.

'Mag ik er even langs, *alsjeblieft,*' zegt hij. 'Heb jij geen manieren geleerd?' Tergend langzaam gaat hij voor de deur weg. Zion moet er wel om lachen. Die gasten hebben wel stijl. Eens kijken of hij geen vrienden kan worden.

Hij laat de jongen langs en stapt naar buiten.

'Hoi,' groet hij de jongens, terwijl hij hen aankijkt.

De langste kijkt hem vernietigend aan. 'Wat moet jij, dwerg? Ben jij hier nieuw of zo?'

Zion knikt. 'Ik ben Zion.' Hij gaat een beetje breed staan.

'En wat wou jij nou, Zion?' De jongens kijken hem strak aan.

Zion blijft staan. Ze zullen zo wel door hebben dat hij ook cool is. 'Ik woon hier sinds gisteren, ja. Ik dacht: eens bij die gasten beneden kijken!'

'Als je erbij wilt horen, moet je eerst een daad stellen,' zegt een andere jongen. Hij is klein en zijn ogen kijken schichtig heen en weer.

'Laat maar,' zegt de langste weer. Hij duwt de kleinere jongen ruw naar achteren, terwijl hij vlak voor Zion gaat staan. 'Zion wil al niet meer, toch?'

Zion blijft staan en kijkt de lange recht in zijn ogen. Die gast is een stuk groter...

'Zion wil misschien wel,' antwoordt hij, terwijl hij de jongen aan blijft kijken, 'als jullie tenminste niet van die meisjes zijn...'

Ineens mengt een derde jongen zich in het gesprek. 'Genoeg gekletst! Als hij mee wil doen, kijkt-ie eerst maar eens op YouTube. Zoek maar op de straatnaam. En nou opzouten!' Hij geeft Zion een zetje naar achteren.

Een kwartiertje later is Zion bij het huis van zijn oom. Hij gaat door de achterdeur naar binnen. Zijn oom staat in de keuken.

'Hoi oom Anthony, mag ik even internetten, onze computer zit nog in een verhuisdoos.'

'Tuurlijk, je weet de weg. Kom je zo wat drinken?' De grote man pakt gelijk twee glazen uit de kast en zet ze op het aanrecht.

Zion spurt de trap op. Wat zouden die gasten voor filmpjes op YouTube hebben?

De computer van oom Anthony is supersnel. Zions vingers vliegen over het toetsenbord. In enkele seconden heeft hij de filmpjes op YouTube gevonden. Hij klikt de eerste aan. Hij ziet hoe een jongen met bivakmuts een politieauto aanhoudt. Als de auto stopt, springt hij op de motorkap en klimt op het dak. Voordat de agenten zijn uitgestapt, is de jongen al weer van de auto af en rent hij er al vandoor.

Zion grinnikt, dat is wel stoer!

Het tweede filmpje gaat over het kleine ventje. Hij kruipt bij een winkelcentrum onder een vrachtwagen. Als de truck gaat rijden, laat hij zich plat op de grond vallen, zodat de vrachtwagen over hem heen rijdt. Die is gestoord!

Op het derde filmpje gaat een jongen het gemeentehuis binnen. De camera loopt achter hem aan. De jongen loopt naar een deur toe. De trouwzaal, ziet Zion. Er zit een bruidspaar bij een tafel. De jongen loopt naar de bruidegom toe en zegt: 'Weet u misschien waar hier de wc is?' Dan zie je plotseling een grote zwarte arm voor de camera en het beeld schokt.

'Wegwezen, jullie!' hoor je nog op de achtergrond. Opnieuw moet Zion grinniken. Beetje flauw om die bruiloft te verzieken, maar wel stoer!

Dat is dus de bedoeling: iets stoers doen!

Hij klikt net het vierde filmpje aan als hij plotseling Oom Anthony achter zich hoort. Snel klikt hij het scherm weg.

'Lukt het, jongen?' zegt oom Anthony.

'Ja hoor, ik heb het al gezien! Ik was op zoek naar een filmpje dat mijn vrienden op YouTube hebben gezet,' antwoordt Zion.

Oom Anthony ploft neer in de stoel naast hem. 'Heb je vrienden bij je nieuwe huis? Laat eens kijken dat filmpje, ik ben benieuwd!'

Ai, hij kan één van die filmpjes toch niet aan zijn oom laten zien? Dan klikt hij het vierde filmpje aan, dat hij zelf nog niet heeft gezien. O wat stom, bedenkt hij op hetzelfde moment. Deze is misschien nog veel erger dan die andere. Maar het filmpje laadt al, hij kan het niet meer weggklikken.

Je ziet drie van de jongens bij een portable bouwvakkers-wc staan. Er komt een man aan, die naar binnen gaat. Als de man er inzit, pakken de drie jongens de dixie beet en schudden het hele huisje heen en weer.

Oom Anthony schiet in de lach. 'Je gaat me toch niet vertellen dat dit je nieuwe vrienden zijn. Wat een stelletje tuig!' Ineens wordt zijn gezicht ernstig. 'Hé Zion, zijn dat je nieuwe vrienden?'

'Het is niet wat u denkt, hoor,' zegt Zion snel. 'Die man die naar binnengaat hoort er ook bij. Da's de oudere broer van die lange. Ze doen maar alsof...'

Oom Anthony zakt wat achterover. 'Oh, dan is het goed. Ik dacht al...' Oom Anthony veert weer naar voren. 'Hé luister eens. Ik zag gisteren een leuk filmpje. Hij pakt de muis over. Hij klikt en er verschijnt een filmpje van het vrijheidsbeeld. 'Ik dacht, die moet Zion zien.' Het filmpje start en Zion ziet een man die een touw over de balustrade gooit. Een enkel moment later zoekt hij aan het touw naar beneden.

'Dat is pas abseilen, jongen!' zegt oom Anthony. 'Zou jij dat ook kunnen?' Zion knikt, 'Als je de techniek helemaal beheerst, maakt de hoogte niet meer uit.'

Dat is het! schiet het door Zion heen.

Als hij weer thuis komt, staat de groep nog voor de centrale toegangsdeur. Ze letten niet op hem, maar Zion loopt naar de lange toe. 'Oké! Zorg dat je morgenavond om half zes met je camera klaar staat. Ga maar bij dat bushokje staan, dan zie je me wel.'

‘Dwerg,’ zegt de jongen alleen maar, maar Zion hoort een bepaalde klank in zijn stem. Dit komt wel goed!

Op zijn kamer maakt hij snel een lijstje van wat hij nodig heeft. Hij heeft een paar lange lijnen nodig, die kan hij wel lenen bij het sportcentrum. Een helm en schoenen heeft hij zelf wel, maar zijn klimgordel is vorige week kapot gegaan. Zou hij die ook kunnen huren? Maar goed dat het kerstvakantie is, kan hij mooi alle spullen bij elkaar verzamelen! Hij stelt zijn wekker in. Morgen heeft hij een hoop te doen.

Na een uurtje zweten op de klimmuur is hij er helemaal klaar voor. Hij heeft al zijn technieken nog een keer doorgenomen en het kan niet misgaan!

Als hij weer is omgekleed, gaat hij naar de verhuurbalie. ‘Twee lijnen van veertig meter en een klimgordel,’ zegt hij tegen de dame.

‘Je bent nogal wat van plan,’ zegt ze. ‘Je gaat zeker in het buitenland klimmen. Hoe lang heb je het nodig?’

Even hapert Zion. ‘Een week,’ zegt hij dan. Als hij een kortere tijd noemt, heeft ze door dat hij niet naar het buitenland gaat. Maar in Nederland kun je nu nergens van zo’n hoogte afdalen.

‘O... Ik heb een reservering voor alle klimgordels, aanstaande vrijdag. Dus sorry, gaat niet lukken, wil je het touw wel hebben?’ De vrouw kijkt hem ongeduldig aan.

‘Heb je er echt geen?’ probeert Zion nog, maar de vrouw schudt resoluut het hoofd.

‘Doe dan alleen de touwen maar.’ Zion loopt weg bij de balie. Daar wordt je toch chagrijnig van? Hoe moet hij dat nou oplossen? Zouden ze in Leiden ook een verhuur hebben? Dan moet hij daar op de fiets maar heen, vanmiddag.

Hij loopt naar de buitendeur als zijn oog valt op het kamertje van één van de trainers. Hij ziet het meteen: Daar hangt een klimgordel. Trainer Hans is gewoon bezig, dus die heeft er blijkbaar twee. Zou hij...

Voordat iemand het door heeft, is hij het kamertje al in en uit. Hij smokkelt de klimgordel mee tussen de touwen. Buiten propt hij de hele handel in zijn rugzak. Morgen brengt hij de klimgordel gewoon terug, niets aan het handje!

Ruim van te voren kruipt hij zijn bed in. Na een poosje komt z’n moeder binnen. ‘Wat is er? We gaan zo bij oma eten, weet je nog?’

‘Ik ben ziek,’ zegt hij zachtjes.

Zijn moeder zucht. Ze komt dichterbij en voelt aan zijn hoofd. ‘Wat heb je dan, je hebt geen koorts. Je kan toch gewoon mee gaan?’

‘Nee, ik voel me echt beroerd... Hoofdpijn en ik ben misselijk. Ga maar zonder mij,’ zegt Zion. Hij moet moeite doen om niet té zielig te praten.

Zijn moeder sputtert nog wat, maar uiteindelijk gaat ze weg. Hij hoort hoe moeder haar tas pakt en haar jas aantrekt. ‘Weet je ’t zeker?’ fluistert ze bij de deur van zijn kamer.

Zion doet alsof hij slaapt. Zijn ademhaling is het moeilijkst, weet hij. Gelukkig komt z’n moeder niet binnen en de deur valt in het slot. Zion blijft voor de zekerheid nog even liggen, maar als hij na een paar minuten naar buiten gluurt, ziet hij hun auto weggrijden van ’t parkeerterrein beneden.

Meteen springt hij uit bed. Yes, zijn plan lukt! Hij kleedt zich aan en pakt zijn spullen. Hij kijkt naar de klok. Kwart over vijf. Nog een kwartier. Zouden ze al bij het bushokje staan? Hij moet die klimgordel nu maar aandoen. Hij pakt de gordel en kijkt op welke stand hij nu staat. Als

hij de gordel morgen terug wil leggen, moet hij zorgen dat hij op dezelfde stand staat. Dan stapt hij erin en trekt de riemen strak.

-Wow-, dit zit wel heel erg goed. Dit is vast een heel duur ding! Echt een professionele! Hij kijkt in de spiegel. Er knippert zelfs een lampje op de achterkant.

Hij trekt zijn schoentjes aan en checkt zijn verdere uitrusting. Hij loopt heen en weer door zijn kamer. Nog vijf minuten en hij moet zijn warming-up nog doen! Hij buigt en rekt tot alles soepel is. Dan zet hij zijn helm op. Hij blaast een diepe teug adem uit. Het is zover!

Hij opent de voordeur op een kier. Hij speurt de galerij af. Niemand te zien. Dan stapt hij naar buiten en kijkt naar beneden. In het donker ziet hij een groepje jongens staan bij de bushalte. Mooi, ze zijn er.

Vliegensvlug maakt hij zijn touw vast aan de galerij. Check, hij heeft de goede knoop gelegd. Dit kan niet misgaan! Dan gooit hij het touw over de rand. Het fladdert naar beneden. Hij schudt er even aan, zodat er geen klitten in zitten. Dan klimt hij op het hek van de galerij. Hij ademt diep in en uit. Zo in het donker op de rand van de galerij is het toch wel heel anders dan in het sportcentrum. Niet zo zielig, spreekt hij zichzelf toe, springen van galerij naar galerij. Hij staat ter hoogte van de boeiborden die voor de hekken zitten. Snelheid constant houden en dan steeds afzetten met zijn voeten op de boeiborden. Hij steekt zijn vingers in zijn mond en fluit.

'Yo! Hier!' roept hij. Hij ziet de jongens opkijken. Dit is het moment! Hij maakt het touw vast aan de klimgordel. Lastig, die prusikknoop in het donker. Snel, ze staan vast al te filmen! Hij kijkt de diepte in. Hij draait zich om en laat zich wat zakken, zodat hij aan de buitenkant van het hek staat, zijn tenen nog net op het beton van de galerij, zijn knieën tegen het boeibord. Dan laat hij zich horizontaal vallen. Zijn voeten leunen op de rand van de galerij en het touw staat schuin boven hem naar het hek. Hij gaat door zijn knieën om af te zetten. Hij kijkt naar beneden over zijn schouder. Zien ze 'm wel?

O, shoot! In de diepte onder zich ziet hij een busje stoppen. Dat is het busje van het sportcentrum. Hij probeert zich op te trekken. Hij moet niet hebben dat iemand van het sportcentrum hem hier ziet hangen! Wegwezen! Hij pakt het strakke touw naar boven beet. Nee, te snel, hij houdt 'm niet! Hij schiet een stukje naar beneden, één voet glijdt van de betonnen rand af. Ineens is hij de grip helemaal kwijt.

'Whaaa!' gilt hij. Meteen schiet hij een paar meter naar beneden. Hij hoort zijn eigen gil echoën tussen de flats. 'Wha-aaa--aaa-' Hij klapt tegen het hek van de tiende verdieping. Een scherpe pijn schiet door zijn schouder en zijn hoofd.

Hij valt nog verder, steeds harder. Zijn zekering, waarom houdt zijn zekering hem niet? Hij klapt met zijn been op een hek en dendert verder naar beneden. Dit gaat fout! Opnieuw grijpt hij naar zijn touw. Eindelijk krijgt hij het goed te pakken. Hij trekt, een felle pijn schiet door zijn heupen en hij valt niet meer. Maar meteen tolt hij keihard rond aan het touw. Hij wordt misselijk! Gelukkig gaat de snelheid eruit. Langzaam komt hij stil te hangen. En nu...? Hij moet proberen op een galerij te komen. En dan maken dat hij wegkomt, voordat... Maar zijn schouder en zijn been doen zo verschrikkelijk zeer! Hij zou toch niets gebroken hebben? Hij durft zijn zekering niet los te laten. Waarom deed die prusikknoop het niet? Met zijn zere arm probeert hij het touw uit de klit te krijgen. Door het draaien is het helemaal vast komen zitten. Hij trekt aan het touw. Nog eens en nog eens. Maar het zit muurvast. Hij kan niet meer los! Zijn lijnen zitten in de klit!

'Help...' roept hij eerst voorzichtig. Dan keihard: 'HELP!!!'

‘Elp- elp—elp,’ klinkt de echo. Schichtig kijkt hij naar beneden. De straat is leeg. Waar zijn de jongens nou? Ze moeten hem helpen!

‘Blijf hangen!’ hoort hij ineens een stem onder zich. ‘Ik kom naar je toe! Blijf rustig!

Hij blikt schuin onder zich. Een paar meter onder hem staat een man op het hek van de galerij. Hij pakt het hek vlak onder Zion en trekt zich omhoog, aan de buitenkant van de flat.

‘Ik heb je bijna!’ roept de man.

Dan voelt Zion een sterke arm om zijn middel heen, die hem tegen het hek aandrukt.

‘Oké,’ hijgt de man, ‘en nu wachten we rustig op de brandweer. Ik heb je!’

Zion zucht en kijkt opzij. Het is Hans, zijn kliminstructeur. Hij is gered! Maar o nee! Het is de klimgordel van Hans die hij heeft gejat!

Ineens zijn de galerijen vol met mensen. De sirenes en de blauwe lampen van de hulpdiensten lokken iedereen naar buiten.

‘Er hangt hier een idioot aan aan touw!’ hoort Zion boven zich roepen. Iemand trekt aan het touw. De greep van Hans wordt vaster.

‘Afblijven!’ schreeuwt Hans naar boven. ‘Blijf van dat touw af!’ Meteen is de druk weer van het touw. Zion durft niet naar Hans te kijken. Hij schaamt zich kapot!

Hij lang hangt hij hier al? Eindelijk klinken er rennende voetstappen op de galerij en trekken brandweermannen hem aan de andere kant van het hek. Zijn lijn staat nog strak en de brandweermannen houden hem in hun armen.

Ook Hans wordt op de galerij getrokken. Die zegt niets, maar haalt de klimuitrusting van Zion los. Voorzichtig leggen de mannen hem op de grond. Zion kijkt omhoog, recht in het bezorgde gezicht van Hans.

‘Dankjewel’ zegt hij zachtjes, ‘t gaat wel. Ik heb geloof ik niets. Maar hoe kom jij hier?’ Hans hurkt naast hem op de grond.

‘Je hebt mijn nieuwe klimgordel aan, jongen. Die is vanmorgen gepikt uit mijn kleedkamer.’ Zion weet niet hoe hij moet reageren.

‘In die gordel zit een gps-zender. Heb je dat lampje niet gezien? Die gps activeert op de warmte van je lichaam. Met een zakcomputer kan je precies zien waar die gordel is. Voor als ik een keer een ongeluk krijg in de bergen, weet je.’

‘Oh,’ zegt Zion zachtjes.

‘Jij hebt wel heel erg geluk gehad, jongen! Als ik hier niet was geweest, was je misschien wel dood gevallen!’

‘Maar ik kon er niets aan doen, mijn prusik deed het niet,’ zegt Zion, hij voelt tranen in zijn ogen prikken.

‘Niets aan doen?’ valt Hans uit. ‘Je hebt een te dik touw voor je prusik gebruikt. Natuurlijk doet-ie het dan niet! En je bent gaan klimmen zonder tweede man, terwijl je daar niet op getraind bent! En hoe haal je het in je hoofd om hier op een flat...’

‘Even aan de kant, meneer,’ onderbreekt een politieagent de kliminstructeur. Hij leidt Hans zachtjes naar achteren. ‘De verpleegkundigen willen hem even onderzoeken.’ Een ambulancebroeder hurkt naast Zion.

‘Ik ben Fred van de ambulancedienst. Kan je mij vertellen wat er is gebeurd? Heb je ergens pijn?’

Zion wijst naar zijn been en zijn schouder en de man knipt met een schaar zijn broek open. Zion kan maar aan één ding denken: zijn prusiktouw was te dik. Wat ontzettend stom!

De broeder onderzoekt hem verder en helpt Zion overeind. Hij krijgt een pleister op zijn hoofd geplakt. 'Wat ons betreft kan hij mee,' hoort hij de broeder zeggen. 'Wat schrammen en een bloeduitstorting op zijn schouder en op zijn been. Geen ernstig letsel.'

Een agent helpt hem met opstaan. 'Kom maar met mij mee,' zegt hij. Hij pakt hem bij zijn arm.

'Auw!' roept Zion.

'Voorzichtig met zijn linkerschouder,' zegt de broeder tegen de agent. Iets voorzichtiger neemt de agent hem mee naar de lift.

Zion kijkt beneden op zich heen. Waar zijn de anderen nou, ze zouden toch filmen?

De agent duwt zijn hoofd een beetje naar beneden, terwijl hij hem in de politieauto duwt.

'Pas op je hoofd...'

Zion loopt naar de begraafplaats.

"Klokslag acht uur," had de man van HALT gezegd. Het is vijf over acht, maar dat kan Zion niets schelen.

'Je bent te laat!' begroet de HALT-man hem.

'Ik heb geen horloge,' mompelt Zion.

'Hou je grapjes maar voor je, je komt hier niet voor de lol. Doorlopen naar dat schuurtje, je meldt je bij meneer Dijkma.' Zion loopt langzaam verder.

'Loop een beetje door en vanmiddag haal je deze tijd dubbel in!' roept de man hem na. 'We houden bij HALT niet van treuzelen, begrepen?'

Zion loopt in hetzelfde tempo door. Hij heeft geen zin om op te schieten. Wat heeft hij er de balen van! Hij heeft alleen maar een klimgordel geleend die hij echt wel wilde terugbrengen en nu moet hij vijf uur gaan schoffelen op de begraafplaats. Wat is dat nou voor een straf? Hij weet niet eens wat schoffelen is... En waar zijn z'n vrienden nou? Ze hebben niets meer van zich laten horen. Daar heeft-ie ook niets aan!

'Ben jij Zion?' De man bij het schuurtje klinkt niet eens onaardig. 'Hier heb je een schoffel. Begin maar met het perk achteraan bij de bomen. Er staat nog een jongen. Ik kom zo bij je kijken.'

Zion knikt. Er wordt blijkbaar niet verwacht dat hij wat zegt.

Bij de laatste bomenrij staat een jongen met net zo'n stok als hij. Zion kijkt even naar hem. De jongen woelt door de grond met de stok, blijkbaar is dat de bedoeling. Zion gaat een stukje verder staan en duwt de stok in de aarde. Waar is dit nou eigenlijk goed voor?

Hij woelt wat kluiten los in de harde aarde. Opeens staat de jongen naast hem.

'Hoi, je hebt je schoffel ondersteboven.' Hij pakt de stok in Zions hand en draait hem om. 'Ik help je wel effe. Je moet het blad van die schoffel vlak onder het onkruid doorhalen, dan haal je het los. Daarna veeg je het onkruid zo uit het perk. En je andere hand moet op 't uiteinde.' Met zijn eigen schoffel doet hij voor wat de bedoeling is.

Zion doet hem na en ziet dat het werkt. Zo moet het dus.

'Ik ben Stefan,' zegt de jongen. 'Ben jij hier voor 't eerst?'

Zion knikt. 'Een taakstraf, jij ook?' De jongen kan keihard schoffelen, ziet Zion. Die staat hier vast al een poosje.

'Yep,' antwoordt de jongen, 'sinds gisteren. Omdat ik vuurwerk liep te gooien. Er stond alleen net een agent om de hoek.' Hij lacht. 'Slechte timing dus.' Hij kijkt even naar Zion. 'Je

moet je stok wat lager houden, dan gaat het makkelijker. En wat heb jij gedaan?’ Zion houdt zijn stok wat lager en het gaat inderdaad wat makkelijker.

‘Ik probeerde van een flat naar beneden te klimmen. Maar die klimgordel had ik meegenomen van een instructeur van het sportcentrum. ’t Was nogal een dure en hij kwam ’m terug halen en toen...’

‘Ben jij die gast die van die flat af is geklommen?’ onderbreekt Stefan hem. ‘Jij bent gek! Hoe heet jij eigenlijk?’

Zion stopt even met schoffelen. Dat heeft nog nooit iemand tegen hem gezegd: “Jij bent gek!” Hij kijkt de jongen even aan. Hij meent het, schiet het door hem heen.

‘Ik ben Zion,’ zegt hij glimlachend, ‘maar waarom ben ik gek?’

‘Wie gaat er nou aan een touwtje aan een flat hangen?’ zegt Stefan.

‘Weet je niet hoe gaaf die diepte onder je is?’ zegt Zion. ‘Dat is zo’n kicke gevoel! En ik had het wel vaker op een klimmuur gedaan. En...’ hij twijfelt even. Moet hij dit wel zeggen? ‘En het was voor een stel gasten van de flat die ’t zouden filmen.’

‘Zo jongens, hebben jullie al vrienden gesloten?’ klinkt opeens een stem achter hen. ‘Werken jullie wel een beetje door?’

Stefan begint meteen weer te schoffelen. Zion doet ook weer een poging. Hebben jullie al vrienden gesloten? Die Stefan is wel oké, maar vrienden?

‘Stok een beetje lager,’ klinkt het zachtjes naast hem.

‘Oké,’ zegt Zion. Hij moet met die Stefan misschien toch maar eens afspreken.

’s Middags gaat Zion naar het sportcentrum. De man van HALT staat er al.

‘Zo Zion,’ zegt de man, ‘weet je al wat je gaat zeggen?’

Zion knikt een beetje vaag. Dit is veel erger dan dat schoffelen. Hans is natuurlijk woest op hem. Hij mag vast nooit meer komen.

De Halt-man gaat hem voor het centrum in. ‘We hebben een afspraak met Hans,’ zegt hij tegen de dame achter de balie.

Vrijwel meteen komt Hans naar hen toe. Hij neemt hen mee naar een kantoortje. Zion gaat op een stoel zitten.

‘Zion, aan jou het woord,’ opent de Halt-man het gesprek.

Zion kijkt naar zijn knieën. Hoe gaat hij het nou precies zeggen? Ineens voelt zijn mond heel droog aan.

‘Wat kom je doen, Zion?’ vraagt Hans.

Verbaasd kijkt Zion op. Het klinkt niet eens boos. ‘Ik kom mijn excuses aanbieden...’ zegt hij zachtjes. Het komt er heel anders uit dan dat hij het vannacht had bedacht. ‘Dat ik je klimgordel heb meegenomen.’

Hans zegt niets. Zion weet niet wat hij verder moet zeggen.

‘En ik baal ervan!’ zegt hij dan maar. Hans knikt ernstig.

‘Ik ook!’ zegt hij. Dan is hij stil.

‘Wat was je nou van plan, daar aan die flat?’ wil Hans weten.

‘Nou, abseilen, voor die gasten. Ik weet ook niet waarom. Ze noemden me dwerg, maar ik wou er gewoon bijhoren. Zij zouden het filmen en dan was ’t oké. Heel simpel, dacht ik. Ik dacht dat ik ’t goed had gedaan.’

Hans knikt. ‘Daarom moet je altijd met z’n tweeën klimmen! Check en dubbelcheck! Dat wist je toch?’

‘Ja, lekker makkelijk,’ valt Zion uit. ‘Ik kon toch niet vragen of iemand me ging helpen? Jij zou me toch ook niet geholpen hebben?’ Ineens valt hij stil. Wat een stommerd is hij. Hij moet zijn mond houden. Hij komt toch niet om aso te doen? Nou verpest hij het vast helemaal!

‘Zion, luister eens,’ zegt Hans dan. ‘Dat je die klimgordel wilde terugbrengen, zoals je zei, dat geloof ik ook nog wel. Die rechter blijkbaar ook, want ik heb begrepen dat je vooral straf hebt gekregen omdat je zo’n idiote stunt hebt uitgehaald.’ Zion ziet dat de Halt-man zit te knikken.

‘t Was ook hartstikke stom van me. En gevaarlijk ook, ook voor jou toen je me kwam helpen...’ zucht Zion. Hij wilde dat hij het over kon doen. Waarom wilde hij eigenlijk zo graag bij die gasten horen?

‘Luister goed, jongen: Geen capriolen in de klimsport, maar beheerst, verantwoord afdalen, met goed materiaal. Als jij veilig afdaalt, breng je een ander niet in gevaar. Het gaat om vertrouwen. Oké?’

Zion kijkt Hans aan. ‘Het spijt me echt, Hans...’

‘Klaar dan.’ Hans staat op. ‘Zie ik je volgende week weer op de muur?’

Zion veert naar voren. ‘Wat? Mag dat nog?’

Hans schiet in de lach. ‘Neem die gasten met die filmcamera maar mee. Kunnen ze hier zien hoe goed je bent.’

Zion schudt zijn hoofd. ‘Liever niet,’ zegt hij, ‘mag ik iemand anders meenemen?’

‘Is-ie te vertrouwen?’ wil Hans weten.

‘Ik denk het wel, hij heeft mij gisteren leren schoffelen, misschien wil hij van mij wel leren afdalen!’

© Roland Kalkman, Maassluis

Let op: Dit verhaal mag alleen voor eigen gebruik worden gedownload en afgedrukt vanaf de website www.rolandkalkman.nl Het mag niet worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.